

ÁPRILIS



Dezső Alajos rajza

Kober Leó

SULYOS PROBLÉMA.

— Mit gondolsz Alcsuth József közpolgár tagja maradhat-e a Nemzeti Kaszinónak?

1918 november 27



Ára 1 korona

JOHANN

IRTA: BRÓDY SÁNDOR

Egy fiatal ember csomagolt éjjel, száznyolcvan szobában kellett összepakolnia és négyötszáz esztendő holmiját volt kénytelen néhány bőröndbe belegyűrnie. Mit vigyen el? A történelemnek magának nem jutott csak az a helyecske, ahová a fogkefét szokás beletenni. A titokzatos és borzasztó hatalmu „házi törvények” új ujságpapírokba, katonai lakkcipőkbe rejtettek. Az aranygyapju maga nem fért el, kidobálta, bedobálta, végre is ágy alá dobta, az ágya alá ama nagyszerű hölgynek, aki fején egy koronával, kezében a spanyol etikett törvényeivel halt meg, míg azt vizsgálta, hogy melyek azok a holmik, amiket okvetlenül el kell vinnie, alkalmasint festelenül káromkodott, úgy mint egy fiatal tiszt, akit rossz garnizonba helyeztek át, ki a határba.

*

— Mama, segíts. Mit imádkozol. Most már láthatod, hogy a jó Isten, akit direkt a magunk számára foglaltunk le, nem bennünket segít. Más fajtát, más teremtményeket. Mindenkit. Ezeket a disznó zsidókat is. A papok hazudtak nekünk, uram bocsá! Mindenki hazudott, félrevezetett. Mama, hol van a kicsi koronázási diszruhácska. Ez a koronázás, ezek a magyarok! No mama, ne sirj, csak ne sirj, nem szitkozódok tovább.

*

A mama egy kedves olasz asszonyka — ritka kis fehér fogu, de csinos nő — egyszerre letörülte könnyeit és szaporán szólt:

— Ó, ezt mind ő csinálta neked. Az. Az a „mindent meg gondoltam és megfontoltam!” A hideg borzongott végig a hátamon, amikor először állítottál elébe. Éreztem, hogy ő a rossz ember, aki a jó Istennek adta ki magát. És a végén tudtam, hogy azért gondolt és fontolt meg mindent, hogy neked mindenben részted legyen, ami rossz, szétkergetse az országodat, ha már nem viheti magával a sirjába. Ő volt az, aki a saját fiát is a halálba kergette és ő volt az, aki a fia halá-

lának éjszakáján azt mondta: „soha se éreztem magamat erősebbnek!” A feleségét elüldözte a házból, nehogy a kedvesének alkalmatlankodjon, fenkölt dédatyád.

*

— Mit vigyünk el, az a kérdés, hogy mit vigyünk el?

— Fehérneműt a gyerekeknek.

— Kompromittáló leveleket. Azt, azt! Bár magam többet irtam volna és megfelelőbb időben.

— És mi lesz itt az állatkerttel?

— Wer wird diese liebe Bestien füttern?

— Ugyan! Az embereinkkel mi lesz? Kétezer szolgánk...

— Bitte schön, bitte schön...

— Nézzed, hogy sirnak, túlkölnék, kinjukban az orrukat fujják körülöttünk.

— Mama, ne a képüket nézzed, — a kezüket.

„A gróf igazán egy rendes ember.”

A fiatalember — vörösfülü, de jó naiv nézésü — káromkodva sóhajtott föl: — Mégis, az ember katona és az is marad és én sajnálom ezeket a hü szolgákat és a sok hü és szobatiszta katonáimat!

*

Hangtalanul és nesztelenül öthat belső lakáj járt-kelt föl és alá a csomagoló emberpár körül. A végén, a legesvégén mind kiküldték és csak a legbelsőbb, a Johann maradt.

— Gott fült ihnen! — szólt a fiatalember és kirohan, karján a feleségével, aki halkán szólt:

— Giovanni, vecchio Giovanni, a rivierceri!

Johann, a lakáj, egyedül, de teljesen egyedül maradt. Eloltotta a lustereket és aztán megállt a szoba közepén. Néma csend. Semmi mozgás, semmi világosság. Johann most kinyújtotta a nyelvét, de erősen, szélesen, teljesen, úgy hogy a nyelve reszketett. És nem lehet megtudni sohasem, hogy mely célzattal: önmagára, vagy másra-e? Csufolódásból-e, vagy megalázódásból? Gonoszkodott-e, vagy hü és vágyódó volt kinyújtott vastag nyelvének utolsó remegéséig.



- Mondd szíved, mit dolgozott az a három francia katona a kertekben?
 — Nem tudtam nekik mást mondani, mint az egyetlen mondatot, melyre az Ollendorból emlékeztem: „Kalapom szép, de bátyám elvesztette zsebkését a kertben”.

PULZUS: KILENCVENHAT

IRTA: SZOMAHÁZY ISTVÁN

Nem tudom, vannak-e köztetek olyan öreg emberek, akik még emlékeznek rá, hogy valamikor egy Montecarló nevű kirándulóhely volt a világon, ha nincsenek, hát elmondom, hogy ez egy gyönyörű rablóvár volt a földközi tenger partján, ahova nem fegyveres poroszlók cipelték az áldozatokat, hanem előkelő expresszvonatok, melyeket — furcsa, ugye? — minden országhatáron akadály nél-

kül átbocsátottak. A fülkében francia márkák, német gyárosok, angol püspökök, bécsi diplomaták ültek, néha szédelgők és sikkasztók is belekeveredtek a finom, nemzetközi társaságba, de a különös a dologban — akár hiszitek, akár nem — az volt, hogy ezekre a vonatokra nem lövöldöztek a katonák, repülőgépekről se dobtak rájuk bombákat, hanem minden szó nélkül beengedték őket az idegen országokba. Még az utasokat se motozták meg, annyi államtitkot cipelhettek magukkal, amennyi saját maguknak jól esett. Ez úgy hangzik, mint valami mese, de élő tanúm

van rá, hogy igazat beszélék.

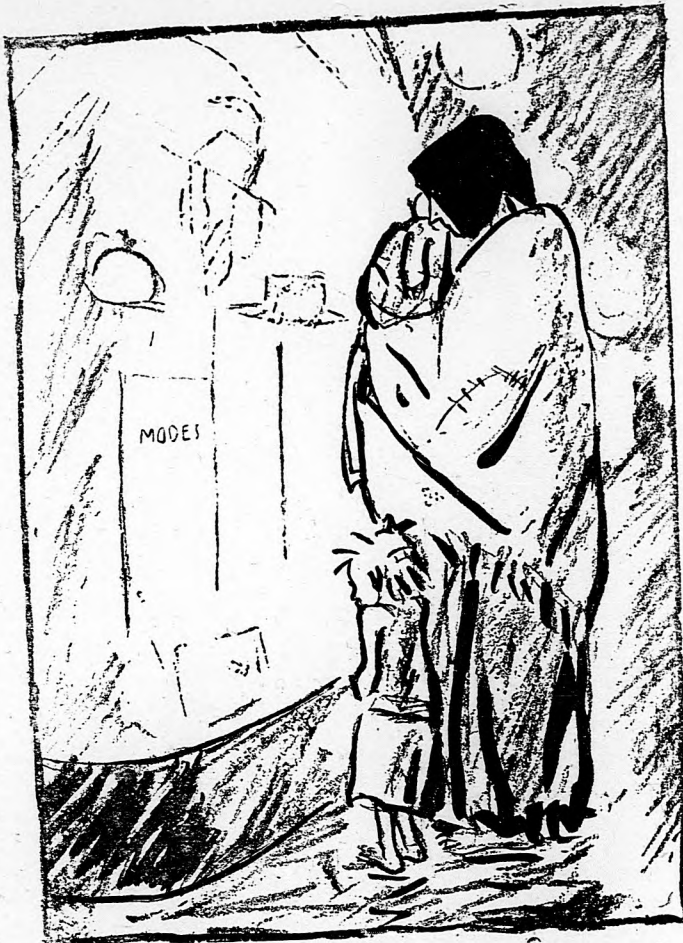
Egy ilyen finom expresszvonat fülkéjében egyszer öt előkelő ur ült, mindannyi a bécsi Jockey-club tagja, akik a kártyázás és a lóversenyek fáradalmait a nap-sugaras tengerparton szokták kipihenni, hogy az élet újabb küzdelmeire előkészítse magát. Az egyik gazdag istállótulajdonos volt, aki huszonöt év óta nyerte el a mosónők és a fiákkerekek pénzét, a másik egy fiatal galérgyáros, ki Captain Scott néven szerepelt a lóversenyeken, a harmadik nemrég jött haza Ázsiából, hol a bécsi külügyminisztérium megbízásából pockezett az angol diplomatákkal, de

egyébként oly egészséges és buta volt, mint egy káposztafej, a negyedik, mint a grabeni és a kárntnerstrassei férfidivat megalkotója csinált veszedelmes konkurenciát a velszi hercegnek. Az ötödik, egy nagyon finom, fehér öreg ur, háziorvosa volt ő szent felsége főudvarmesterének, s e minőségében — bár bölcsőjét egy stájer falusi viskóban ringatták, — majdnem egy nivóra emelkedett a legmagasabb arisztokrácia tagjaival.

A négy ur szivarozott (a doktor elvileg ellensége volt a nikotinnak) megbeszélte a tavaszi, nyári és őszi lóversenyeket, de mivel az ut hosszú volt, lassanként ebből a témából is kifogytak. Az istállótulajdonos, aki a legötletesebb volt köztük, ekkor kivette szájából a szivarját és így szólott:

— Játszódni kellene valamit!

Igy mondta: játszódni, mert erdélyi ember volt és nagyon rokonszenvezett a zama-



Vértés Marcel rajza

AZ ÖRÖK NŐ.

A kislány: (dideregve) Mama nekem az a rájeros mégis csak jobban tetszik, mint a plörözös ...

kereste a hálókocsi-kalauzt, aki, mint tudjátok, sokkal inkább fel van szerelve eféle segéd-eszközökkel, mint lepedőkkel és vánkosokkal. De pár perc múlva jogos felháborodással tért vissza: a hálókocsi-kalauznak se volt francia kártyája! Ez a hír általános megbotránkozást keltett, mert a maga kicsiségében is jellemző volt arra a közlekedésügyi politikára, melyet a rövidlátó kormány folytat.

— Igen, de azért mégis játszódni kéne valamit! — kiáltott föl némi tünődés után az istálló-Napoleon. — Még legalább nyolcszáz kilométer van hátra, csak nem nézhetjük ez alatt folytonfolyvást a telegráf póznáit!

E kitérést hosszabb csönd követte — tényleg kétségbeejtőnek látszott, hogy az ember nyolcszáz kilométeren át folyton a telegráf póznáit nézze, — míg végre a havelock-császár bátortalanul megszólott.

— Mit szólnátok a pulzus-játékhoz?

tosabb kifejezésekkel.

A gondolat általános helyeslésre talált.

— De mit? — kérdezte Captain Scott.

— Esetleg mackaót — indítványozta a Kárntnerstrassei divatkirály.

— Vagy ecartét! — szólott az ázsiai ifju, aki elmeél dolgában feltűnően hasonlított egy káposztafejhez.

— Igen, de van-e kártya? — kérdezte bizonyos aggodalommal a kövér istálló-tulajdonos, aki a mosónék és a fiákkerekek pénzéből már januárban számocát és őszi barackot evett.

Hihetetlen, de való: a négy ur közül egyiknél se volt kártya, s így a raglánkirály föl-

— Mi az? — kérdezte a vastagnyaku lóember, aki még az eszkimók, a szamojédek és a mnu-mnu négerék játékait is jól ismerte, de a pulzus-játékról még világleletében nem hallott.

— A dolog nagyon egyszerű! Mindegyikünk kitesz maga elé ötezer koronácskát s az össz-pénzt az huzza ki, akinek a pulzusa egy perc alatt a legtöbbet ver. A távolság hatvan másodperc, s a huszezer korona azé, aki négyünk közül legnagyobb számmal kerül ki a küzdelemből. Versenybíróul a doktort kérjük föl, akinek az érverés amugy is a szakmájába tartozik.

— Becsületemre, ez nem is rossz! — szólott élőszeretettel a kitünő handicap-csaló.

— Ezt meg fogom honosítani a laborci clubházban! — lelkesedett a fiatal diplomata, aki az agyvelő nélküli gondolkodást feltalálta.

Mindenki betett egy utisipkába ötezer koronát, a doktor pedig elővette azt az aranyórát, melyet ő felségétől kapott, mikor legmagasabb életét egy mandulagyulladásból megmentette.

A négy ur sorjában odatartotta pulzusát a fehérhaju tudós elé, aki némi megilletődéssel kostatálta:

— Hetvenhat! Hetvennyolc! Nyolcvan! Kilencvenhat!

A kilencvenhatos pulzus a hátulgombos szmoking feltalálójáé volt, aki az imént hasztalanul járt a hálókocsi-kalauznál kártya után.

— Topp — mondta — és hanyagul zsebébe gyürte a negyvenezer koronát.

A játékot nem lehetett tovább folytatni, mert egy sötétkék-frakkos pincér alázatosan jelentette, hogy az ebéd megkezdődött az étkező kocsiban. Az öt ur helyet foglalt a fenntartott asztalnál, jóízűen végigették a menüt, feketekávéztak, szivarra gyujtottak, s ekkor, a szivargyujtás pillanatában, történt az a megdöbbentő epizód, melyről csakhamar minden európai kaszinóban beszéltek.

A szerencsés nyerő ugyanis így szólott az étkezőkocsi pincéréhez:

— Hozzon nekem egy pohárka cognakot is!

— Abból, amelyikből ebéd előtt is méltóztatott inni? — kérdezte a kékfrakkos fiatal ember.

A zsakett-pápa nem válaszolhatott, mert az istállótulajdonos most dörgő hangon fordult a pincérhez:

— A méltóságos ur már ebéd előtt is ivott cognakot?

— Igenis! — mondta a pincér.

— Mennyit?

— Négy pohárkával egymásután.

— A Jokey-club oszlopa ekkor felemelte kövér hüvelykujját, bodor füstkarikát bocsátott ki a szájából, majd így szólott:

— Uraim, ez az ember közönséges hamisjátékos! A negyvenezer koronát dopingolással nyerte meg: csak azért vert a pulzusa kilencvenhatot, mert előzőleg négy pohár cognakot

Major Henrik rajza



A TOLNAI VILÁGLAPJÁBÓL: Pesti Aladár, feleségével és tizennégy fiával. A tizennégy fiu részint mint katonaszökevény, részint pedig kórházakban és irodákban „lógott” a háboru alatt.

felhajtott. Ez éppen annyi, mintha valaki cinkelt kártyákkal játszik.

Egy méltóságos, sőt nagyméltóságos mozdulattal felemelkedett a helyéről s a másik három ur komor ábrázattal követte. Két héttel később a boldogtalan nyerőt Európa minden klubjából kigolyózták.

Látod ezt az ezredest,
Szegény öreget,
Szegényt meg ne ved,
Szenved az most öleget
Naponfa,
Sajnáld, sajnáld szegényt,
Amért itt lát annyi életerős legényt
S nem küldheti már őket a frontra.



— Szépen voltál te tegnap este tizkor az utcán!
— De isten bizony! A papám őrt állt a kapuban és a mamám leküldött vigyázni, hogy el ne lógjon a kávéházba.



Budapest 1918. november.

A TEREMTÉS HIBÁJA

— És monda az Ur: Legyen világosság! És lőn világosság.
— Milyen kár, hogy ugyanakkor nem rendezte a fűtés kérdését is.

1918

Egy király. És még azt mondják, hogy az 1918. esztendő nem szökőév?

KÖZMONDÁS.

Jól felkösse az alsó fehérneműjét az, aki nem akarja, hogy elrekvirálják.

Egy gyerek mondja:

— Mama, eljöttek a franciák nekünk leckéket adni!

A KÖNYVPIACRÓL

X... udvari tanácsos szenzációs műve, amelyben összegyűjtött udvari tanácsait adja ki, a napokban kerül a könyvpiacra — a szerző bőrébe kötve.

— Szent Isten! a Ferenc József földről egészen megteleledkeztünk!



Vértés
Fegyverszünet, béke,
Mindez nem sírli,
De meddig, meddig késel még
Régi barátunk: kifli?...

M. K.

Magunk kiáltottuk
Magunkat köztársasággá!
Meneztvén Károlyt
Mágnesok kárára,
Mamelukok keservére,
Munkapárt kinjára,
Multak kiengesztelésére
Mindmagunkat kiszabadítottak.
Monogrammunk, kibén
Mindmáig kivételesen
„Magyar királyit“
Mondtunk kedvetlenül.
Mostmár kétségkívül
Megoldható következőképpen:
Modern, kevély
Módon kiálthatjuk
Minden külállamoknak:
Magyar koponyánkban
Mindörökké konokul
Megőrizzük kincsünket,
Magyar köztársaságunkat.

(h.)

Milyen nagylelkű nemzet ez a francia! Az 1870-es háború költségeit mostanáig hitelezte a németeknek.

HIRDETÉS

Könyvterjesztő vállalat „Remek-írók“ eladására, részlet-üzletekben gyakorlott kormánybiztosokat keres magas jutalék mellett.

AKTUÁLIS KIVÁNSÁG:

A gáz vessen fel!



— Nem csodálom koma, hogy az a szent Pál faképnél hagyta az oláhokat.

WEKERLÉNÉL

— Hol találhatom a kegyelmes urat, a szalonban?
— Nem kérem, a talonban.

MIÉRT FÉLNEK

— úgy a gyarmati csapatoktól, mikor állandóan annyi sötét ember van Pesten?

Vértés Marcel rajza



Viszontlátás



DR. KRAMARZ CSEH MINISZTERELNÖK SÜRGÖNYÉBŐL
„... a rend fentartása céljából megszálljuk az összes fontosnak tartott pontokat... Minket felkértek arra, hogy akadályozzuk meg az erőszakosságokat...”

TÚS ÉS GYŰSZŰS SZABÓLEGÉNYEK

IRTA: NAGY LAJOS

(VÉRTES MARCEL RAJZAIVAL)

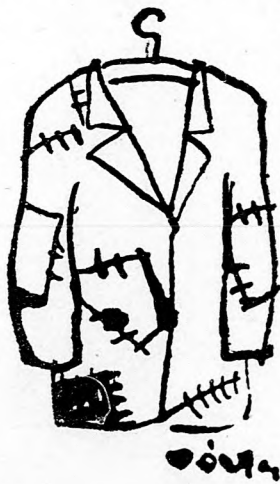
1918. szeptember.

Egy kis szabóműhely van az uccámban. Szabó úr a gazda, Tús és Gyűszűs urak segédek nála. Kopott, sárga két táblán rozoga vörös



betűk hirdetik, hogy odabenn „angol szabóság” folyik, de „javítások és átalakítások” is „eszközöltetnek”. És ez a fő most, háborús időben, a javítás és átalakítás. Az egyik cégtábla hajdan elegáns „angol” ura is olyan most, — drága lévén a festék, meg a címfestő művészet — mint egy Nápolyból érkezett csere-rokkant.

Hát még Tús és Gyűszűs urak odabenn! Kicsinyek, öregek, kopottak, szőrösek, göthösek, — még szabósegédeknek is hadiak. Tús úr az öregebb, Gyűszűs úr a fiatalabb, bár mind a ketten öregek, korban csak olyanformán különböznek, mintha az egyik valakinek a nagyapja, a másik ugyanannak a dédapja lenne. Ott ülnek görnyedten a hadi limlombok közt, békéből megmaradt, többszörösen rongynak deklarált, de most előkotorászott ruhafélék közt



és a szabóság egészen új csodáit követik el, hihetetlen cafrangokat tüzdelnek, toldanak, foldanak, simítanak és vasalnak viselő ruhákká.

Pápaszemük van, lassan mozognak, köhögne, mégis csodákat művelnek. A lehetetlennek is meglesik a módját, minden kis hibát látnak, csak a mesterüket nem látják, mert az „vezeti”

az üzletet, ami annyit tesz, hogy egy-egy órát zsebeskedik az öregekkel, sürgeti, űzi őket, zsebre vigyázza az üzleti hasznot, — nem is keveset,

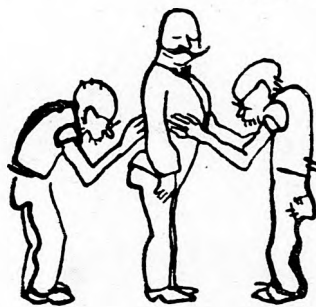
hanem sokat, mert háboru van és „drága az anyag” — azután elmegy ide, meg oda, „eljár üzletileg”, azaz a kávéházban üldögél. Mert hát a két öreg az alkalmazott, ő pedig a vállalkozó.



Hogy el ne felejtsek, megismétlem, hogy még háború van s ezért magam is hadi ruhátári műveleteket végeztem. Leküldtem egyet-mást a boltba javítani. Aztán lementem a cók-mókjaim után és elmagyaráztam az öregeknek, mit hogyan akarok. É-égen, é-égen, — dörmögte az orrán keresztül Tús úr, jelölve annak, hogy nagyon is érti. Természetes! — morogta kis kerek székéről Gyűszűs úr is, hadd tudjam meg, hogy ő is él és ott a boltban semmi önélküle nem történhetik. Így váltam el tőlük:

— Jó lesz, meg tetszik vele elégedve lenni! — hangzott az öregek kettős és rekedt szólama.

Jóval később, mint amikor a munkát ígérték, benéztem hozzájuk. Az egyik éppen



fércelt, a másik stoppolt. A ruhám készen volt. Föl is próbáltam, magamon is hagytam. A régi ruhám zsebeiből átraktam mindent az „új”-ba, csupán egy könyvet nem, mert az nagy volt, feszítette volna az új kabátnak a zsebéit. Eközben a két szabólegény piszmogott, csak úgy markirozták a munkát, valóságos lámpalázat szenvedtek, hogy lesz-e és mi lesz a cigarettáralvó. Tús úr izgalomban fel is állt, tövises feje a vilámlamig ért, olyan volt, mint egy szimatoló süni. Gyűszűs úr hátraszegte a fejét és orrlíkait tágitotta.

— Na itt van egy kis cigarettáralvó — mondtam Tús úrnak és a kezébe nyomtam két papir egykoronást. Aztán jónapot kívántam az egész műhelynek.

— Jónapot, — mormogta kissé meghatottan Tús úr. De csak azt mormogta egyszerűen, hogy: jónapot.

Már betettem magam után az ajtót, amikor az eszemig eljutott, hogy igazis, Gyűszűs úr nem köszönt vissza. Hohó! A két öreg rab-szolga tudja, hogy mi az a létért való küzde-

lem és gyakorolják is azt! Tüs úr például most elszerzett egy kis pénzt Gyűszűs úr elől. Kapott két koronát és mindakettőt megtartja magának, ez bizonyos, ezt már Gyűszűs úr előre tudja, ezért nem köszönt, amikor látta, hogy a pénzt a Tüs.úr kezébe adom.

Néhányat léptem már, amikor rájöttem, hogy az a könyv, amelyet a másik kabátomban hagytam, még azon az estén kell nekem. Viszszamentem érte. Abban a pillanatban, amint benyitottam az angol szabóságba, Tüs úr állt,



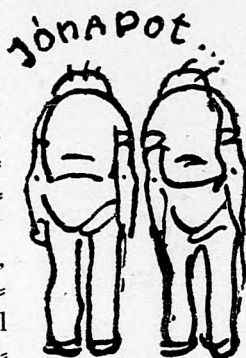
Gyűszűs úr is állt, a kezüket egymás felé nyújtották. A Tüs úré fölül, a Gyűszűs úré alul, Tüs úr keze visszahuzódott, Gyűszűs

úré összecsucodott és lassan — mintegy véletlenül — lehanyatlott a zsebébe. Tüs úr az egyik koronát átadta Gyűszűs úrnak.

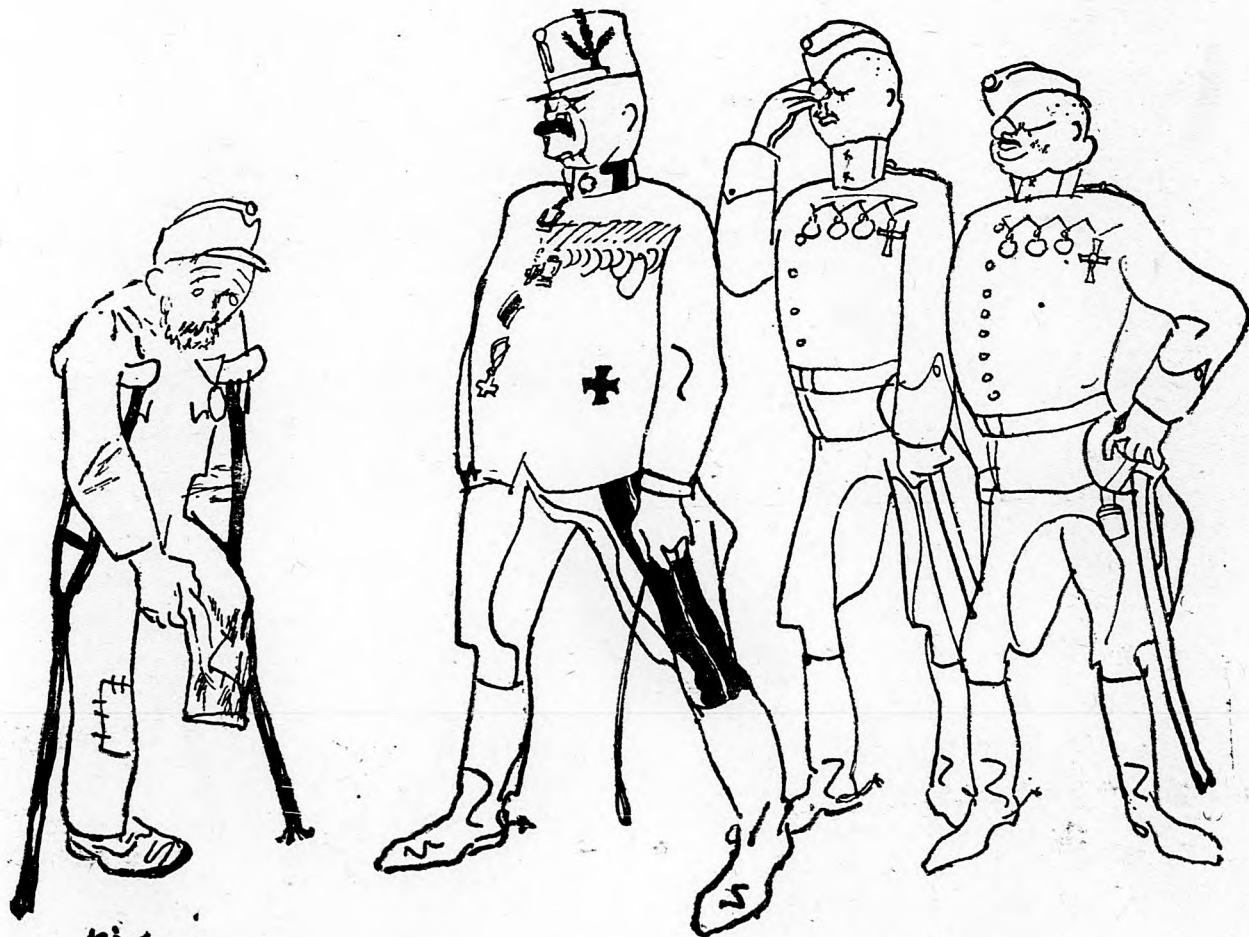
Gyűszűs úr tehát tévedett, amikor azt gondolta, hogy Tüs úr nem ad neki a pénzből. Vagy talán én tévedtem, amikor a Gyűszűs úr nem-köszönésének értelmét megfejtettem? Nem, nem én tévedtem, Gyűszűs úr tévedett, mert amikor újra távoztam és újra köszöntöttem a műhelyet, most már az öregek duettben, tehát Gyűszűs úr is, viszozták a köszönésemet, így: jónapot!

Bizonyos ezek után, hogy ha a cigarettárávaló fejenkint például négy korona lett volna, akkor a „jónapot“ tulságosan rideg szövege is szebben, hálásabban és alázatosabban hangzott volna, így:

— Alááásszolgálja!



Vértés Marcel rajza



EMLÉKEZZÜNK RÉGIEKRŐL.

Sie Schwein! Szép kis katona magá! Már megint piszkos mankóval mer elém állni.

Pestre jöttek sok francia tisztok,
S még több közkatonák,
Nem tudom, hány napon át
Fogyasztják majd itt a lisztet.
Én meg szeretnék Párisba lenni,
Ott semmit nem enni,
Sőt
Nem is inni, csak csókolni a francia nőt.

Csendes ember, viharos napok

KIRÁLYOK, CSÁSZAROK!

Mi, Vilmos, volt Rex, volt Imperátor, volt második, meghivunk benneteket. Karácsony másodnapján Bernben találkozunk. Célunk,



szakszervezetbe tömörülni, hogy megvédjük érdekeinket a proletárok tulkapásaival szemben! Legyetek ott mindnyájan! (Elment az olasz, angol és francia királyoknak is.)

Szóval írok egy darabot, az lesz a címe: Rinaldini és tizenkét társa. Ötfelvonásos darab lesz.

I. FELVONAS.

Diszlet: 12 fa, szép kövér, kerüljön akár mibe. Azt hallom, hogy igen hatásos egy darabot tömegjelenettel bevezetni, hogy meg ragadjuk a közönség figyelmét, vagyis egyszerre lekössük. Tehát a tizenkét fa mögött tizenkét rabló húzódik meg és azok sortüzet adnak. A premiéren — úgy számítom — mintegy ötven halott a közönség soraiból.

II. FELVONAS.

A közönség agyon nem lőtt része már elmenekült, a sebesülteket már elhordták a mentők, tanyiémet föl lehet venni.

III. FELVONAS.

Szerző részegen hazamegy.

A KORMÁNY

mindenkiről gondoskodik. Hallom, hogy a festők, akik a háboru alatt betegre keresték magukat, huszéves „erholungsurlaub”-ot kapnak. Meg is érdemlik.

A szobrászok huszonötöt kapnak.

PAULINI BÉLA.

Ezekel ...

Királyi, sőt császári Ige: „Ezekel inetel...” (MDCCCLXXXVIII).

Mondá pedig ez Ige Ferencz József huszonegy esztendeje, koraősnek idején, a Kezrepi-ut és Erzsébet-körut sarkán. A németek Kajzerját várta akkor Pest.

Neszmélyi Artur főhirlapíró (szegény, vagy tizenhét-tizennyolc éve kibicegett e világból) buzgó sürgés-forgással hadonászott az ujságírók legélén.

— Ide állj! — vezényelt nekem. — Vigyázz, gyün már a király kocsija.

Jött a király kocsija. Száguldott a Keleti pályaudvar felé.

De, borzalom! Mi történt!?

Megáll a király kocsija a Körut sarkán. Eppen mielőttünk.

Öreg Ferencz József odainti a kövé medten szalutáló policájinspektort és ránk, pont, miránk: hét-nyolc ujságíróra mutat, akik a kordonon kívül állunk finoman, gérokkosan.

— Ezekel inetel!... — ez a király parancsa.

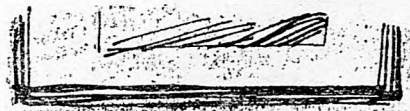
Az ügyeletes szalutál.

Neszmélyi Artur (életében először és utoljára) meghátrál. Bemegyünk a kordon mögé.

És most, MDCCCCXVIII októberében írjuk a cikkeket. Kezdetük és végük ez: — Ezekkel innét el...

Ezek pedig, Kajzerok és Királyok, sietve kapkodva inetel autóznak... A kordon mögé. A határ mögé.

HAJDU MIKLÓS.



VEZÉRCIKK-IRÁS KÖZBEN

És milyen frázist használjak most ahelyett, hogy „A Kárpátoktól az Adriáig”.

SZENTMÁRTONI RÉSZLET

KIS REGÉNY. — IRTA: SZÉP ERNŐ 4
(BIRÓ MIHÁLY RAJZAIVAL.)

Igaz, hát a kis Szigmeth. Istenem, a kis Szigmethől nem vehetik rossz néven, hogy nem volt a jó pipák közt. Ez egy olyan gyenge liliomszál volt, olyan törekeny, fehér gyerek, hogy ettől nem is lehetett semmit kivánni. Jaj te porcellán kutya, emlékszel? Tudod még, hogy az elsőben Altóthy tanár ur elnevezett porcellán kutyának? Mert olyan fehér képed volt, meg mert olyan vékony voltál. Én nagyon, de nagyon szerettelek tégedet, mert oly szép tiszta uri fiu voltál. Mindig néztem oda rád, sajnáltam, hogy nem énmellettem ülsz és hogy nem is ülhetünk össze soha, mert ábécé szerint vagyunk ültetve s nekem egész évben Matirkó mellett kell ülni, ki mindig alszik mellettem vagy a bicskájával vési a padot vagy eszik, folyton foghagymás kolbászt zabál, sötét savanyuszagu kenyérrel, küldik neki a pakkokat otthonról a felvidékről és óra elején



mikor halálos csendben ülünk, akkor szemtelen zörgetéssel kipakolja a zsiros papirost az ölében és megkinál, azt mondja: adják egy kis kolbaaszt? — de olyan hangosan, hogy a szivdobogás eláll bennem a félelemtől, hogy meghallották a kathedrán. Nem szeretem ezt a Matirkót, buta fiu, nem lehet vele beszélgetni, csak arról tud beszélni, hogy mennyi pogaa-



csaat, meg mennyi kolbaaszt kapott megint házulruul, azután meg olyan neveletlén tempói vannak neki, például, hogyha a padban felel

latinból és nem tud fordítani, hát iszonyukat dőf belém, hogy sugjak, de mit csináljak. mikor nekem se jut eszembe a szó? — s sziszeg nek, hogy ne bánts, én se tudom, de úgy meg van dühödve, hogy nem hallja, csak dőf tovább és a cipőmre hág és úgy nyomja mint egy vadállat. Azután meg nekem kell őtet felköltöni, mikor alszik és elhorthyogja magát. Ez a megállapodásunk és én vigyázok is órá mindig, mégis mikor hallom, hogy kezd: chaha s megráncigálom a karját, még álmából az oldalomba könyököl vagy megvág és mikor kinyílik a szeme, oly vadul néz rám, mintha az apját öltem volna meg. Uralkodik felettem, mert ordinaré fiu, tudom én, hogyha nem volna ilyen ordinaré, akkor inkább védene mindig és gyöngéd lenne hozzám, aki sokkal gyengébb vagyok mint ő. Oly vad lapos körmei vannak és oly csunya szeplős a képe s mindig por van a fülében, télen is. Ki nem állhatom. Úgy szerettem volna veled ülni, kis Szigmeth, teveled forrón összebarátkoztam volna mindörökre, biztos. Már az életben még egyszer nem rendeznek el bennünket szeptemberben és nem kerülhetek melléd, mint boldog fiatal gyerek. Rajongtam érted, tudod? Emlékszel, mikor egyszer a tornateremben neked szaladtam és a homlokodra kiáltottam: édes Lacikám és avval átszorítottalak alsó fogással és megcsókoltam



az arcodat. Piros lettél erre s kacagtál mint egy egész magas cimbalomhur, mert oly vékony kis érchangod volt neked és ugrottál egyet, elkaptad a kezem és odaszaladtunk együtt a mászórudakhoz és két rudon felmáztunk egymás mellett.

Szerettelek volna felszólítani, hogy barátokozzunk! Nem mertem ilyent tenni. Tudtam, hogy neked édesapád főmérnök, nekem meg kedves apám asztalos, tehát csak iparosember. Mink elég szegények voltunk, tik meg elég gazdagok voltatok. Neked mindig finom, kék szövetrohád volt és olyan fényesített gallérod volt, meg olyan nyakkendő, mint a felnőtt urfiaknak és neked egy kis csüngő aranyláncod volt, igaz, hogy csak olyan vékony, mint egy sodrott vékony spárga. És olyan finom patent harisnya volt mindig azon a vékony lábadon, olyan mint az ismeretlen uri lányoknak, akik jönnek délben a felsőből. Neked mindig tiszta volt az a lágybőrű, füzös cipőd, mintha nem is éppen azon a szentmártoni utcán jönnél te is, amelyiken a többi fiuk, meg mintha nem is ezen az iskolaudvaron szaladnál te is. Hogy

tudtál úgy vigyázni a tisztaságra, mondd, porcellán kutya? Én is ugy kisuvickoltam a cipőm



minden reggel, aztán kilenc órakor már össze volt rugdosva, csupa por volt, vagy csupa sár.
(Folytatása következik.)



AKIK MILITARISTÁK MARADNAK

Bródy Illés rajza

Kislány: Nem értem azt a Lindert ... Én bizony nem mondom, hogy „nem akarok katonát látni“.

A SKORPIÓ

Rejtelmes történet hat felvonásban. Irta: Siklósi Iván. Rendezte: Kertész Mihály. "Phönix"-film!

A FŐSZEREPEKBEN:

Várkonyi Mihály, Balassa Jenő, Kláry Lotta, Szerényi Zoltán, T. Halmi Margit és Spolarits Oly. — A teljes előadást betöltő film a magyar movizsinészet legbravórosabb alkotása

BEMUTATÁSRA KERÜL: A

"ROYAL APOLLÓ"-BAN

Előadások pont 4, 6, 8 órakor

DIANA

sósborszesz
Mindenütt kapható

Kis üveg ára .. K 3.50
Közép üveg ára K 10.—
Nagy üveg ára K 20.—

MÉRAY-HORVÁTH KÁROLY:

ÚJ VILÁG FELÉ

Második kiadás

Regény 2 kötetben

Szerző bátran nevezhetné könyvét Európa regényének, mert jövődöbéli alakulásának és fejlődésének képét tárja benne elénk. E nagy regény izgalmas fordulatait véges-végig egy megkapó szerelem története szövi át

Ara 10.— K

Kapható AZ EST könyvkereskedésében, VII., Erzsébet-körút 18-20. és minden elárulójánál

VÉDEKEZÉS

az influenza spanyol nátha ellen

Naponta többször gurgulázzunk langyos vízben oldott mentholos vagy tiszta lysoformmal a hosszú idő óta bevált kitűnő száj- és toroköblítő fertőtlenítő szerrel, mely biztosan

elpusztítja a baktériumokat.

Hazajövet néhány csepp tömény lysoformo dörzsöljünk szét tenyerünkön és szappannal mossuk és öblítsük le langyos vízzel.

HAMIS FOGAKAT ÉS FILMHULLADÉKOT VESZEK

Gross Antal, Budapest, VIII., József-körút 23. sz.

MOLNÁR FERENC

ÁRA 16.50 K

legújabb és legnagyobb elbeszélőműve:

ANDOR

Kapható AZ EST könyvkereskedésében VII., Erzsébet-körút 18-20. szám. és minden elárulójánál.

"OMNIA" MOZGÓKÉP-SZÍNHÁZ

Még csak néhány nap g:
Miss Paulen felléptével

Amerika leányai

I. rész: A vasköröm. Kalandos történet 4 felv.

Továbbá

Asszonyszeszély

Dráma 5 felvonásban. A főszerepben: HESPERAI

Előadások 5, 7 és 9 órakor.
Jegyelővétel d. e. től 11-től
fel 1-ig és d. n. 4 óráig.

PNEU WIMPASSING

EGYESULT RUGGYANTARUGYÁRAK
HARBURG — WIEN

ezelőtt Menier-J. N. Reithoffer

Raktár: Budapest, Andrássy-ut 8.

Gyár:

Wimpassing im Schwarzwald,
N.-O.

Telefon 68—54.

Sürg.-cim: Reithofferék, Budapest

NINCS GALLÉRHIÁNY NYAKKENDŐHÁZ

ban (V. ker., Deák Ferenc-utca 14. szám, fióküzlet IV. ker., Kilyó-utca 5. szám) vásárolunk 7 — koronáért egy üveg kko gallér-impregnáló szert, amellyel mindenki egyedül néhány perc alatt 2—30 gallert impre náthat. Egy-egy gallér 2—3 hétig viselhető és lemosható. Használati utasítás mellékelve. Nyakkendő és ur divat ár-egységünket 20 f. bélyegért bárkinek megküldjük.

APOLLÓ-KABARÉ

Minden este fél 8-kor

a nagyszerű új műsor!

JEGYELŐVÉTEL: Délelőtt 11 órától 1 óráig,
és délután 4 órától kezdve.
Telefonszám: József 13—26.

Felelős szerkesztő: SZENES BÉLA. — Szerkesztőségi órák: kedden és pénteken 5—6-ig. Szerkesztőség és kiadóhivatal: Rökk Szilárd-u. 9. — Ujságüzem kiadó és nyomda r.-t. nyomása. — Felelős kiadó: Magyar Miklós. Előfizetési ár: Egész évre 48 K, félévre 24 K, negyedévre 12 K, egy hónapra 4 K. II. évfolyam, 4^o szám





FRANCIA TISZT:

Á, a híres vörös ördög!